

Krádež, zpronevěra a podjatost

Pachatel, kterému je v rámci plnění pracovních povinností umožněno nakládat s finančními prostředky, tak, že je oprávněn a zavázán pouze za příjem a předání zásilek, za rychlé a plynulé odbavení vozidel přivázejících a odvázejících zásilky, za evidenci přijatých zásilek, apod., nemá na základě těchto svých pracovních oprávnění uvedené konkrétní prostředky svěřeny ve smyslu svěřeni podle § 206 tr. zákoníku. Proto, pokud pachatel rozpečetí tyto zásilky a finanční prostředky v nich uložené vyveze z objektu, naplní znak „zmocnění se cizí věci“ ve smyslu § 205 tr. zákoníku, neboť mu tyto věci nebyly svěřeny, tj. předány do jeho dispozice, a nedostaly se tak z faktické moci jejich vlastníka či jiné oprávněné osoby. Proto takové jednání je při naplnění dalších znaků krádeží podle § 205 odst. 1 tr. zákoníku a nikoli zpronevěrou podle § 206 tr. zákoníku (srov. rozhodnutí č. [28/2010](#) Sb. rozh. tr.).

Za okolnost zakládající pochybnost o podjatosti soudce pro poměr k věci ve smyslu § 30 odst. 1 tr. ř. tedy nemůže být považována každá skutečnost dovozovaná jen z předpokladů a domněnek dovolatele, ale o takovou skutečnost může jít jen tehdy, pokud existují skutečné a konkrétní okolnosti nasvědčující tomu, že takový soudce právě pro tuto okolnost není schopen spravedlivě a nestranně rozhodovat. K vyloučení orgánů činných v trestním řízení může dojít jen z důvodů uvedených v § 30 odst. 1 tr. ř., mezi něž nepatří otázka odborné úrovně a profesionality soudce

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 1298/2012, ze dne 29.1.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného M. Č., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. 4 To 21/2012, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 48 T 10/2011, t a k, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného M. Č. odmítá.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2012, sp. zn. 48 T 10/2011, byl obviněný M. Č. uznán vinným zvláště závažným zločinem krádeže podle § 205 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, kterého se podle popsaných skutkových zjištění dopustil společně s obviněným F. P., (stíhaným ve stejné věci jako uprchlý podle § 302 a násl. tr. ř.) tak, že dne 1. 12. 2007 v době od 7.00 hod. do 9.00 hod. v P., Č. v sídle společnosti G4S C. S. (CZ) po předchozí vzájemné dohodě obou jmenovaných a společných přípravách na trestnou činnost spočívající v odcizení finančních prostředků ze společnosti G4S C. S. (CZ), obviněný F. P. v trezorové místnosti této společnosti, kde byl zaměstnán, odjistil pečetě kontejnerů, ve kterých byly uloženy finanční prostředky, tyto přeložil do jím přinesených tašek, které následně vložil do žlutého kovového kontejneru a kovové klece na kolečkách, kterou odvezl na nakládací rampu, poté otevřel vjezdová vrata do objektu společnosti a k nakládací rampě přijel obviněný M. Č. motorovým vozidlem obviněného F. P. tov. zn. VW Transporter šedobílé barvy a opatřeným logem společnosti G4S C. S., do kterého pomocí vysokozdvížného vozíku obviněný F. P. naložil již připravený žlutý kontejner, tašky a pytle s finanční hotovostí, a poté se vrátil zpět na své pracoviště, kde setrval do konce pracovní doby v 19.00 hod., přičemž obviněný M. Č. uvedeným vozidlem s penězi odjel, a následně zanechal toto prázdné vozidlo v P., K. ulici, přičemž tímto jednáním způsobili obvinění společnosti G4S C.S, a. s., nyní G4S C.S.(CZ), a. s., se sídlem N., P., (dále jen „společnost G4S“) škodu ve výši 540.891.700,- Kč.

Za tento trestný čin byl obviněný M. Č. odsouzen podle § 205 odst. 5 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání devíti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí konkrétně určeného počítače a podle § 70 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku finančních prostředků specifikovaných ve výroku tohoto rozsudku. Bylo rovněž rozhodnuto o vině a trestu obviněného F. P. Oběma jmenovaným obviněným byla podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložena povinnost společně a nerozdílně uhradit škodu ve výši 458.114.492,87 Kč společnosti A.U. Limited, L., U. K., ve výši 918.650,- Kč společnosti G4S a ve výši 81.858.557,13 Kč společnosti Z.I.Public Limited Company, L., U. K., již podle § 229 odst. 2 tr. ř. se zbytkem nároku na náhradu škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. 4 To 21/2012, podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. z podnětu odvolání, která proti tomuto rozsudku podali obvinění M. Č. a F. P., rozhodl tak, že zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o náhradě škody ve vztahu ke společnostem A.U.Limited, L., U. K. a Z.I.Public Limited Company, L., U. K., a podle § 265 tr. ř. obě uvedené společnosti s jejich nároky na náhradu škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak ponechal rozsudek soudu prvního stupně nedotčen.

Proti tomuto rozsudku podal dovolání obviněný M. Č., který tak učinil prostřednictvím obhájců JUDr. J.T. a JUDr. F.P. u každého z nich samostatnými podáními opřeny o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. b), g), l) tr. ř.

V dovolání zpracovaném JUDr. J.T. obviněný ve vztahu k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř. uvedl, že již před odvolacím soudem vznesl námitku podjatosti předsedkyně senátu soudu prvního stupně spočívající v tom, že ještě před provedením některých důkazů vyjádřila svůj osobní názor na validitu důkazu, zejména poukázal na její slovní komentář na adresu znalce prof. PhDr. J.S., DrSc., který byl vyslechnut při hlavním líčení ze dne 5. 12. 2011, k němuž uvedla, že „většího blbce nezná“. Dovolatel dále (aniž by již uvedl konkrétní skutečnosti) poukázal na zvukový záznam z hlavního líčení, kde podle něj bylo takových nevhodných sdělení více. Jelikož v tomto případě šlo o apriorní názor na validitu navrhovaných důkazů ještě před tím, než byly provedeny, má za to, že uvedená soudkyně nebyla způsobilá v jeho trestní věci nestranně rozhodovat, což se projevilo i tím, že veškeré důkazy navrhované obhajobou zamítla. Na podporu svých argumentů odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 2. 1999, sp. zn. II. ÚS 475/99, jakož i na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tz 196/91, jimiž zdůraznil, že je při posuzování podjatosti soudce nutné posuzovat jeho schopnosti přistupovat k věci a k úkonům objektivně a že význam má i časová otázka vzniku konkrétních pochybností. Vedle toho zmínil i další rozhodnutí, kde ze stejného důvodu bylo rozhodnuto o vyloučení soudce z důvodů pochybnosti o jeho objektivnosti, v nichž došlo v průběhu hlavního líčení ze strany soudců k tomu, že dali najevo, co si myslí o věrohodnosti a úplnosti důležitého důkazního prostředku předloženého obhajobou. Obviněný též ve vztahu k této otázce zmínil i význam nestrannosti soudce s ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 441/04, podle něhož nestačí, že se soudce subjektivně necítí být podjatý ve vztahu k účastníkům či věci, ale i objektivně nahlíženo musí být vyloučeny oprávněné pochybnosti o jeho nestrannosti. Podle obviněného však odvolací soud, který námitku obviněného posuzoval, všechny rozhodné zásady pro hodnocení nestrannosti a nepodjatosti předsedkyně senátu v této věci nezvažoval. Pokud odvolací soud námitce obviněného nevyhověl a smířil se s tím, že pouze konstatoval nevhodnost chování předsedkyně senátu nalézacího soudu, pochybil.

K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze přiřadit všechny další výhrady, který obviněný prostřednictvím jmenovaného obhájce vznesl. Především odvolacímu soudu vytkl, že se dostatečně nezabýval použitou právní kvalifikací a obviněného uznal vinným zločinem krádeže podle § 205 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku spáchaného ve spolupachatelství s obviněným F. P., ač se o

takový trestný čin nemohlo jednat, protože obviněný F. P. byl zaměstnancem poškozené společnosti, v níž pracoval ve funkci pokladního a nesl odpovědnost za svěřené hodnoty. Mezi jeho povinnosti patřilo počítání, ukládání, výdej atd. finančních prostředků, o nichž vedl evidenci, do které jiní pracovníci i F. P. finanční prostředky přijímali a z níž je vydávali. Jedná se tak o typově shodnou situaci jako bývá obvyklá u podkladních v obchodě nebo u účetních či jiných administrativních pracovníků. Obviněný F. P. tedy měl předmětné finanční prostředky svěřeny a měl v rámci výkonu své pracovní pozice oprávnění s nimi bez omezení nakládat. Z uvedených důvodů se obviněný F. P. nemohl dopustit zločinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, ale zločinu zpronevěry ve smyslu § 206 tr. zákoníku, což však soudy neposuzovaly. Obviněný v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2009, sp. zn. 3 Tdo 115/2009, ze dne 30. 1. 2004, sp. zn. 11 Tdo 40/2004, a ze dne 28. 3. 1996, sp. zn. 2 Tzn 72/1995. S odkazem na své úvahy obviněný M. Č. nemohl být uznán vinným spolupachatelem tohoto trestného činu, ale toliko účastníkem, a to i se zřetelem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. 6 Tdo 1173/2003, vymezující, že u zpronevěry je okruh pachatelů omezen jen na osoby, jimž byla věc svěřena. Obviněný tím současně zdůraznil, že neměl být uznán vinným spolupachatelem (§ 22 tr. zákoníku), ale jen některou z forem účastenství (§ 24 tr. zákoníku), což pro něj má mimořádný význam, neboť účastenství je mírnější formou trestné součinnosti. Spolupachatelem neměl být uznán vinným i proto, že spolupachateli musí být prokázána účast na jednání, nepostačí jen pomoc, třeba jen výrazná, ale spolupachatel musí alespoň dílčím způsobem naplnit svým vlastním jednáním některý ze znaků skutkové podstaty. Podle obviněného však taková účast na činu hlavního pachatele nebyla v jeho případě ničím podložena, a to i s ohledem na závěr soudů o tom, kdy byl trestný čin krádeže dokonán, neboť za dokonání soudy považovaly až vyvezení peněz z objektu poškozené společnosti. Protože však soudy vycházely z toho, že mezi oběma obviněnými byla vzájemná dohoda o přípravě a jejich spolupráci, rovněž nesprávně dovodily, že obviněný F. P. dokonil trestný čin krádeže tím, že bankovky přeložil z kontejnerů do jiných obalů, byť nadále setrvaly v objektu. V tom případě jejich odvoz z místa činu lze hodnotit toliko jako pomoc i tehdy, pokud dovolatel řídil. K této skutečnosti však obviněný vznesl výhrady (viz další námitky týkající se účasti na trestném jednání) a poukázal na možnost, že se činu dopustil i někdo další, což soudy provedeným dokazováním nevyvrátily.

Dovolatel dále vytýkal, že soudy neprovedly dokazování v potřebném rozsahu ani provedené důkazy řádně nehodnotily, čímž porušily právo obviněného na spravedlivý proces. V této souvislosti neúplnost dokazování spatřoval v tom, že se soudy nezabývaly soupisem odcizených bankovek, který byl sice podle vyjádření poškozené společnosti policii dodán, avšak ve spise založen není. Jedná se přitom o důležitý důkaz pro posouzení, zda byla odcizena ta částka, která je ve výroku rozsudku uvedena. Podle obviněného přitom nebylo nereálné tuto částku určit na základě tabulky o hmotnosti bankovek, která byla stanovena na 1200 kg, což je fyzicky nemožné převézt. V souvislosti s tím obviněný poukázal i na to, že ohledáním nebyly nalezeny mikročástice papírových vláken z bankovního papíru a že tedy chybí jakýkoli důkaz o převozu peněz. Obviněný též brojil proti tomu, že nebyl přehrán celý záznam 16 bezpečnostních kamer, neboť se jej nepodařilo otevřít. Obviněný touto výhradou směřoval k tomu, že nebylo vyvráceno, že obviněný F. P. svým jednáním mohl jen zakrývat stopy trestné činnosti jiných osob, které peníze odcizily ještě před tím, než došlo k překrytí kamer obviněným F. P. Požadavek na přehrání všech záznamů obviněný vznesl i pro objasnění toho, zda obviněný F. P. v průběhu pracovní doby telefonoval, jak se dovozuje z jiných důkazů. Rovněž dovolatel poukázal na to, že obviněný F. P. nemohl z místa svého pracoviště otevřít vnější vjezdová vrata, neboť to mohla učinit jen osoba na jiném pracovišti. Řádné přehrání všech záznamů obviněný považoval za nezbytné pro řádné formulování skutkových závěrů, neboť se jedná fakticky o jediný potencionální přímý důkaz o spáchání trestného činu a nelze se spokojit s jeho neprovedením pro technické potíže. Obviněný vytýkal též nesprávný postup při zajišťování protokolu o ohledání motorového vozidla a způsobu vyhodnocení mikrostop, jež měly být v jeho prostoru zajištěny. Protože podle názoru obviněného provedené důkazy se všemi nedostatky, kterých se při jejich zajišťování

nebo provádění orgány činné v trestním řízení dopustily, netvoří uzavřený řetězec, který by vylučoval jinou možnost provedení spáchaného činu, má za to, že jemu za vinu kladené jednání vzešlo z procesu stojícího mimo zákonem stanovená pravidla, a je proto vyloučeno, aby jím byl uznán vinným.

V dovolání, jež bylo vypracováno obhájcem JUDr. F.P., obviněný namítal s odkazem na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. rovněž nedostatky v použité právní kvalifikaci. Stejně jako bylo namítáno v dovolání podaném JUDr. J.T., bylo obsahem i tohoto podání tvrzení dovolatele, že čin obviněného F. P. nevykazoval znaky trestného činu krádeže, ale že se jej tento hlavní pachatel dopustil za podmínek naplňujících znaky trestného činu zpronevěry. Dovatel zde odkázal na podklady zajištěné v průběhu trestního řízení, z nichž vyplýval rozsah pracovních povinností spoluobviněného u poškozené společnosti, jež ve fotokopiích připojil jako přílohy označené č. 1 až 4, z nichž je podle něj patrné, že byla s obviněným F. P. sjednána dohoda o hmotné odpovědnosti a že podle popisu pracovní činnosti F. P. odpovídal za příjem a předání zásilek a že se aktivně podílel na hospodárném zacházení se svěřenými prostředky. Tímto dovolatel považoval za prokázané, že obviněný F. P. nesl na základě všech uzavřených smluv se svým zaměstnavatelem za svěřené prostředky odpovědnost a k práci s penězi byl také speciálně vyškolen. Obviněný též zdůraznil, že společnost G4S přebírala hotovosti od svých klientů a jednala s nimi jakožto správce, přičemž svou činnost prováděla prostřednictvím svých zaměstnanců, tedy i prostřednictvím obviněného F. P. Na základě výsledků provedeného dokazování bylo možné učinit závěr, že F. P. byla jako jedinému pokladníkovi na trezoru svěřena hotovost, která se zde nacházela, a tento s ní měl stanoveným způsobem nakládat. Z těchto důvodů obviněný odmítl právní posouzení jemu za vinu kladeného jednání posouzeného jako spolupachatelství.

V tomto dovolání obviněný dále zdůraznil, že učiněné právní závěry jsou v extrémním rozporu se skutkovými zjištěními, neboť v projednávané věci neexistuje žádný přímý důkaz, který by jeho vinu prokazoval, a není dán ani ucelený řetězec důkazů nepřímých. Ve vztahu ke kritice, již obviněný i v tomto zpracování dovolání napadená rozhodnutí a postupy soudů obou stupňů podrobil, lze zdůraznit především ty námitky, které nebyly druhým ze zpracovatelů uplatněny. Jedná se především o výhrady proti provedení pachových stop a jejich použitelnosti. Ve vztahu k nim obviněný zdůraznil zejména podrobnou analýzu skutečností zjištěných v projednávané věci v konfrontaci s nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2003, sp. zn. IV. ÚS 10/02, již provedl ve svém odvolání, avšak neztotožnil se se způsobem, jakým se odvolací soud s těmito jeho námitkami vypořádal. Svou účast na činu vyloučil, a pokud je dovozována z jediného nepřímého důkazu, kterým jsou pachové stopy, tyto mohly být toliko důkazem podpůrným a nikoli podkladem pro rozhodování o vině a trestu. Obviněný nadto zpochybnil zákonnost procesu získání pachových stop coby důkazu, zvláště za situace, kdy nebylo vyvráceno jeho vysvětlující tvrzení o tom, jak se jeho pachové stopy v předmětném vozidle ocitly. Celý proces snímání těchto stop trpěl zásadními vadami, které opět podrobně rozvedl, a vyjádřil názor, že policie (a to včetně lživé výpovědi svědka M. M.) vycházela z teorie o vině obviněného, již podřídila i prováděné dokazování. Nesprávně též soudy zamítly návrhy obhajoby na doplnění dokazování bez adekvátního odůvodnění, a proto se podle něj jedná o tzv. opomenuté důkazy, za něž označil především doplňující výslech svědkyně M. M. a důkaz sešitem o pdávání služeb ve společnosti G4S. Za takový důkaz považuje i nepřehraní záznamu kamer, když tento nedostatek nebyl odstraněn ani v řízení před odvolacím soudem. Důvody, jimiž soudy vysvětlily odmítnutí tohoto důkazu, považuje za okrajové a obecné, neodpovídající povaze a závažnosti věci. Další pochybení shledává v tom, že soudy nesprávně hodnotily tzv. pokus o krádež, který měl údajně obviněný F. P. učinit dne 3. 11. 2007 a při němž se měl pokusit uspat pracovníka K. P. Pro to, kdy a zda vůbec k tomuto pokusu došlo, zcela absentují skutková zjištění. Za nesprávné považoval hodnocení své trestní minulosti, ke které bylo přihlíženo zejména soudem prvního stupně, jež obviněného nesprávně označil za recidivistu, přestože jeho předchozí odsouzení byla zahlazena.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky (dále

jen „Nejvyšší soud“) podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. 4 To 21/2012, a jemu předcházející rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2012, sp. zn. 48 T 10/2011, a aby podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil i další rozhodnutí na tato rozhodnutí obsahově navazující a poté podle § 265l odst. 1, 3 tr. ř. přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, a to v jiném složení senátu. Současně požádal, aby Nejvyšší soud až do doby rozhodnutí o dovolání mu přerušil výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody.

K podanému dovolání se vyjádřil státní zástupce působící u Nejvyššího státního zastupitelství, který po stručném shrnutí obsahu napadených rozhodnutí i dovolání obviněného toto shledal neopodstatněným. Skutkové závěry, k nimž dospěly soudy dříve činné ve věci, považoval za správné a důvody a postupy, na základě nichž je soudy zjistily, považoval nejen v odůvodnění napadených rozhodnutí za řádně rozvedené a upřesněné, ale i za dostatečně objasněné. Nepřisvědčil ani námitce, že jednání F. P. má být kvalifikováno jako zpronevěra podle § 206 tr. zákoníku a jeho vlastní jednání tím pádem jako pomoc podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku a nikoliv jako spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by předmětné finanční prostředky byly F. P. svěřeny ve smyslu § 206 tr. zákoníku. Skutečnost, že byl jmenovaný zaměstnancem poškozené společnosti ještě nutně neznamená, že došlo k jejich svěřením, a ani existence pracovního poměru ve spojení s dohodou o hmotné odpovědnosti bez dalšího neznamená existenci svěřením konkrétních finančních prostředků. Jednání obviněného tak nelze jako účast na zpronevěře kvalifikovat, avšak nelze je hodnotit ani jako pomoc ke krádeži. Státní zástupce shledal právní kvalifikaci jednání obviněných jako zvláště závažného zločinu krádeže podle § 205 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku spáchaného oběma obviněnými ve spolupachatelství zcela správnou. Naplněným státní zástupce shledal i subjektivní znak spolupachatelství, jelikož úmysl, resp. předchozí dohoda obviněného s F. P. vyplývá ze stupně promyšlenosti a připravenosti daný trestný čin spáchat. V této souvislosti nepřisvědčil ani tvrzení, že k dokonání krádeže došlo již přeložením bankovek z kontejnerů do jiných obalů, poněvadž tím se spoluobviněný F. P. bankovek ještě nezmocnil, neboť s nimi ještě nemohl volně a neomezeně nakládat. Podle správného závěru Vrchního soudu v Praze byla krádež v daném případě dokonána až vyvezením peněz z objektu poškozené společnosti. Státní zástupce se neztotožnil ani s námitkou dovolatele, že předsedkyně senátu nalézacího soudu rozhodovala, ačkoliv byla vyloučena, a k této výhradě konstatoval, že se s její obdobou již dostatečně vypořádal odvolací soud, na jehož usnesení a jeho odůvodnění odkázal. K dalším námitkám státní zástupce uvedl, že formálně deklarovanému dovolacímu důvodu obsahově neodpovídají, nýbrž jde jen o snahu dosáhnout zásadní změny skutkového základu soudních rozhodnutí, a proto k nim v dovolacím řízení nelze přihlížet, navíc za situace, kdy soudy nižších stupňů se s nimi dostatečně vypořádaly již v předchozím řízení. Protože nezjistil vady popisované v dovolání, navrhnul ho podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Odmítnout.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. a), h) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou podle § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Dále zkoumal, zda uplatněné dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. b), g), l) tr. ř. lze považovat za důvody dovolání v těchto zákonných ustanoveních vymezené, neboť dovolání je možné podat pouze z důvodů taxativně stanovených v § 265b tr. ř., jejichž existence je zároveň podmínkou pro provedení přezkumu dovolacím soudem.

Nejvyšší soud posuzoval nejprve, vzhledem k jejímu případnému procesnímu dopadu na průběh dalšího řízení, námitku dovolání podřazenou pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř. týkající se podjatosti předsedkyně senátu soudu prvního stupně. Za důvod jejího vyloučení považoval zejména její nevhodné a nemístné výroky, které v řízení před soudem prvního stupně před jejím projednáváním, event. v průběhu projednávání této věci pronášela.

Podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže ve věci rozhodl vyloučený orgán; tento důvod nelze použít, jestliže tato okolnost byla tomu, kdo podává dovolání, již v původním řízení známa a nebyla jím před rozhodnutím orgánu druhého stupně namítnuta.

Z této dikce je zřejmé, že předpokladem pro to, aby mohl dovolací soud zkoumat, zda rozhodoval vyloučený orgán, musí být splněna podmínka, že namítaná okolnost nebyla tomu, kdo podává dovolání, již v původním řízení známa anebo, že již byla dovolatelem před rozhodnutím orgánu druhého stupně namítnuta.

Nejvyšší soud z obsahu spisu v projednávané věci shledal, že obviněný M. Č. poprvé tuto námitku podjatosti uplatnil v rámci svého řádného opravného prostředku podaného prostřednictvím obhájce JUDr. Filipa Prince, v němž vznesl obdobné výhrady jako v nyní podaném dovolání, jimiž poukazoval na některá vyjádření předsedkyně senátu prvního stupně, která obviněný považoval za projevy činěné v rozporu se zásadou nestrannosti soudce. Odvolací soud, který si zvukový záznam z průběhu hlavního líčení poslechl, na tyto výtky obviněného reagoval na straně 17 až 19 odůvodnění napadeného usnesení, kde v zásadě k jednotlivým konkrétně vzneseným výhradám uvedl, že v případě nevhodného vyjádření, které předsedkyně senátu vznesla před zahájením trestního stíhání na adresu prof. PhDr. Jiřího Strause, DrSc., nešlo o výrok, který by byl určen stranám a ani se netýkal obsahu posudku či jeho věrohodnosti. Svědčil jen o nezdvořilosti předsedkyně senátu, nikoliv o její podjatosti ve vztahu k projednávané věci či stranám tohoto řízení. Zamítnutí návrhu na doplnění výpovědi svědkyně M. M. při hlavním líčení dne 9. 1. 2012 odvolací soud rovněž s ohledem na obsah zvukového záznamu nepovažoval za výraz podjatosti předsedkyně senátu, ale jen za logické vyústění důvodů, pro které nepovažovala opakovaný výslech této svědkyně za nutný či opodstatněný.

Vzhledem k tomu, že odvolací soud se uvedenou námitkou obviněného již zabýval, Nejvyšší soud měl splněny podmínky pro to, aby mohl zkoumat, zda se jednalo o okolnosti vedoucí k závěru, že předsedkyně senátu soudu prvního stupně byla pro svou podjatost vyloučena.

Podle § 30 odst. 1 tr. ř. je z vykonávání úkonů trestního řízení vyloučen soudce, u něhož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení nemůže nestranně rozhodovat. Úkony, které byly učiněny vyloučenými osobami, nemohou být podkladem pro rozhodnutí v trestním řízení. Podle § 30 odst. 2 tr. ř. je soudce nebo přísedící dále vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení, jestliže byl v projednávané věci činný jako státní zástupce, policejní orgán, společenský zástupce, obhájce nebo jako zmocněnec zúčastněné osoby nebo poškozeného. Po podání obžaloby je vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení soudce, který v projednávané věci v přípravném řízení nařídil domovní prohlídku, vydal příkaz k zatčení nebo rozhodoval o vazbě osoby, na niž byla poté podána obžaloba.

Z uvedené námítky, jakož i z obsahu spisu je zřejmé, že v projednávané věci nejde o skutečnosti, které by mohly opodstatňovat vyloučení předsedkyně senátu podle § 30 odst. 2 tr. ř., ale mohlo by se jednat jen o vyloučení z důvodů vymezených v § 30 odst. 1 tr. ř., a to pro poměr k projednávané věci nebo k osobám. O takový případ by však šlo jen, pokud by byl prokázán osobní vztah konkrétního soudce k určitým osobám zúčastněným na trestním řízení, nebo k věci samotné, anebo by byl výsledkem jeho osobního podílu na rozhodování v předchozích stádiích trestního řízení. Pouhé poznámky a výroky učiněné v průběhu hlavního líčení či jiných stádií trestního řízení a obviněnými subjektivně vnímané jako nevhodné, nemohou vést k obecné pochybnosti o možnosti tohoto soudce nestranně a objektivně rozhodnout. Nejde zde o poměr nyní jmenovaného soudce k věci nebo osobám či orgánům činným v trestním řízení, který předpokládá ustanovení § 30 odst. 1 tr. ř. Pochybnosti o možnosti soudců nestranně rozhodnout v obdobných případech může vzbudit jedině velice blízký osobní poměr k osobám na řízení zúčastněným nebo k věci samé (přiměřeně srov. rozhodnutí č. [30/2007](#) Sb. rozh. tr.).

Za okolnost zakládající pochybnost o podjatosti soudce pro poměr k věci ve smyslu § 30 odst. 1 tr. ř. tedy nemůže být považována každá skutečnost dovozovaná jen z předpokladů a domněnek dovolatele, ale o takovou skutečnost může jít jen tehdy, pokud existují skutečné a konkrétní okolnosti nasvědčující tomu, že takový soudce právě pro tuto okolnost není schopen spravedlivě a nestranně rozhodovat.

O takovou okolnost se však v projednávané věci rozhodně nejedná. Obviněný nezmínil žádnou konkrétní skutečnost, pro kterou by bylo možné se domnívat, že předsedkyně senátu rozhodující jeho trestní věc v prvním stupni má k věci nebo k osobám na ní zúčastněným jakýkoliv osobní vztah. Jestliže obviněný soudkyni vytýkal nevhodné výroky, podle jejich obsahu se jednalo o nepřipadná ironická konstatování, která byla nemístná a nepatřičná, nikoliv však nasvědčující důvodu pro její vyloučení. Z úkonů a postupů předsedkyně senátu prováděných v průběhu dokazování po celou dobu řízení vedeného před soudem prvního stupně žádné faktické negativní subjektivní tendence nebyly zaznamenány. Dále lze jen uvést, že k vyloučení orgánů činných v trestním řízení může dojít jen z důvodů uvedených v § 30 odst. 1 tr. ř., mezi něž nepatří otázka odborné úrovně a profesionality soudce (srov. rozhodnutí č. 23/1998 Sb. rozh. tr.).

Pro úplnost je třeba připomenout, že konkrétní souvislosti ve vztahu ke stejným výhradám podrobně zkoumal v rámci řádného opravného prostředku i odvolací soud, který svůj závěr o tom, že neshledal jakékoliv známky porušení nestrannosti anebo svědčící o podjatosti uvedené soudkyně, učinil na straně 18 odůvodnění svého rozhodnutí. K tomuto závěru však připomenul, že obviněný podjatost soudkyně v průběhu řízení vedeného před soudem prvního stupně nevznesl, ale uplatnil ji až v řádném opravném prostředku, byť se jeho výhrady týkaly již počátku hlavního líčení, kde však své námítky neuplatnil.

Ve shodě s těmito závěry ani Nejvyšší soud neshledal v projednávané věci žádné konkrétní skutečnosti, které by předsedkyni senátu soudu prvního stupně rozhodující v předmětné trestní věci vylučovaly z úkonů trestního řízení, a to ani s ohledem na rozhodovací činnost Ústavního soudu. Lze totiž připomenout, že podle nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 2. 1999, sp. zn. II. ÚS 475/1999, vyloučení orgánů činných v trestním řízení podle § 30 odst. 1 tr. ř. nepozůstává pouze z pochybnosti o jejich poměru k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, nýbrž i z hmotné právního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedly. Jak z odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu plyne, takový postup v posuzování předmětné otázky soud dodržel a posuzoval povahu vznesených pochybností. Pokud bylo v dovolání poukázáno na nález Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 441/2004, lze jen zmínit, že argumentace v něm uvedená řešila situaci, kdy důvodem pro vyloučení soudce bylo to, že šlo o trestnou činnost (útok na veřejného činitele), kde soudce byl tím, kdo byl napaden, což jsou zcela jiné souvislosti než o které jde v projednávané věci.

Když Nejvyšší soud shledal, že odvolací soud se vypořádal řádně se všemi důležitými souvislostmi i povahou vznesené námítky, neshledal ve věci nic, co by vedlo k závěru o vyloučení předsedkyně senátu soudu prvního stupně z vykonávání úkonů v této trestní věci, a tudíž považoval výhradu dovolatele i s ohledem na závěry, jež učinil již odvolací soud, za neopodstatněnou.

Další dovolatelovy námítky byly v obou jeho podáních soustředěny k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Patří mezi ně výhrady proti použité právní kvalifikaci s tím, že obviněný neměl být uznán vinným jako spolupachatel, ale jako účastník, a to nikoli na trestném činu krádeže, nýbrž zpronevěry. Součástí argumentace podřazené pod tento dovolací důvod jsou však i námítky proti rozsahu provedeného dokazování, jimiž obviněný vytýkal, že soudy neprovedly dokazování v potřebném rozsahu, a při nedostatku usvědčujících důkazů nebylo možné opírat výrok o vině výhradně o vyhodnocení pachových stop. Poukázal tak na chybějící soupis odcizených bankovek, nedostatečné provedení záznamu bezpečnostních kamer, na vady při zajišťování mikrostop ve vozidle. V souhrnu pak obviněný považoval výsledné právní závěry vytvořené při existenci

opomenutých důkazů a extrémního rozporu se zjištěnými skutkovými závěry, a to v důsledku neakceptování zásady *in dubio pro reo*. Celkově pak vytýkal porušení principů spravedlivého procesu.

Ke všem těmto výhradám je potřeba nejprve uvést obecná kritéria, podle nichž je nutné jednotlivé námitky obviněného posuzovat. Rozhodující je zákonné vymezení důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., podle něhož lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Z této právní úpravy plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady právní, tedy to, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoli o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Nelze za naplnění uvedeného důvodu považovat takové výhrady obviněného, v nichž jsou tvrzeny pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a s ohledem na obhajobu obviněného jinak hodnoceny důkazy již provedené, když na základě těchto skutkových vad je dovozováno, že obviněný se činu, jímž byl uznán vinným, nedopustil. Pouze formální poukaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů nestačí, neboť dovolací důvod musí být v dovolání skutečně obsahově tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou dovolatelem spatřovány v právním posouzení skutku, jenž je vymezen v napadeném rozhodnutí, a teprve v návaznosti na takové tvrzené a odůvodněné hmotně právní pochybení lze vytýkat i nesprávná skutková zjištění (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 279/2003).

Podstatou je, že Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkového zjištění soudu prvního, případně druhého stupně a v návaznosti na tento skutkový stav zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž skutkové zjištění soudu prvního (druhého) stupně nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů (srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu např. ve věcech sp. zn. I. ÚS 412/02, III. ÚS 732/02, II. ÚS 760/02, III. ÚS 282/03, IV. ÚS 449/03). Nelze proto na podkladě tohoto, ale ani žádného jiného dovolacího důvodu přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, a tudíž i dovolatelem namítané nedostatky musejí být spatřovány v právním posouzení skutku, jenž je vymezen v napadeném rozhodnutí. V žádném případě jimi nelze vytýkat nedostatky ve skutkových zjištěních nebo ve způsobu, jakým byly posouzeny provedené důkazy, na jejichž základě bylo rozhodnuto o vině.

Takto vymezené principy je nutné respektovat i v rámci dovolání obviněného M. Č., který kromě výhrady proti nesprávnému posouzení jeho činu jako zločinu krádeže podle § 205 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku spáchaného ve spolupachatelství, vznesl námitky, které mají povahu skutkových námitek, neboť brojí proti tomu, o jaké důkazy soudy opřely své závěry a k jakým skutkovým zjištěním na jejich základě došly. Jedná se tedy ve většině výhrad o námitky skutkové. Pokud však jde o zjištění skutkového stavu, jehož lze docílit soudy provedenými důkazy a jejich zákonným hodnocením, je právem i povinností především nalézacího soudu, aby hodnotil důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. Tento postup následně ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud, přičemž zásah Nejvyššího soudu jako soudu dovolacího do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. náleží Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 84/94, Sbírka nálezů a usnesení ÚS, sv. 3, č. 34).

Je tedy patrné, že takové námitky nezakládají žádný z důvodů dovolání podle § 265b tr. ř., a proto ve vztahu k nim neexistuje zákonná povinnost soudu dovolání přezkoumat (srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 651/02, ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. III. ÚS 78/05 aj.). To ostatně dovolatel ani nezpochybňoval, naopak se soustředil při konstatování těchto vad i na výklad toho, že jde v daném případě o existenci extrémního nesouladu mezi učiněnými skutkovými zjištěními soudu

na straně jedné a jejich právním posouzením na straně druhé. Argumentoval proto v jednotlivostech údajnými vadami, které podle něj i s odkazem na ústavněprávní principy takový nesoulad v projednávané věci zakládají, neboť podle něj on není osobou, která se činu dopustila.

K formulovaným skutkovým výhradám považuje Nejvyšší soud za nutné zdůraznit, že průlom do zásad vymezených zákonem v případě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. sice není zákonem připuštěn, avšak ve výjimečných případech je zásadně možný, a to jen v případě faktického zjištění extrémního nesouladu mezi učiněnými skutkovými zjištěními na straně jedné a právními závěry na straně druhé, resp. při zjištění, že skutková zjištění jsou v extrémním nesouladu s provedenými důkazy (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. III. ÚS 578/04 a ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. I. ÚS 553/2005). Za extrémní nesoulad mezi skutkovými závěry a právním posouzením věci, event. provedenými důkazy však nelze považovat jakýkoliv případ, kdy má dovolatel za to, že soudy hodnotily provedené důkazy jinak, než si představuje dovolatel. Jak vyplývá i z bohaté judikatury zejména Ústavního soudu, extrémní nesoulad přichází do úvahy, jen tehdy, kdy je dokazování zatíženo takovými procesními vadami a nedostatky, které znemožnily, aby výsledné závěry o vině logicky a přesvědčivě z provedených důkazů vyplynuly. Musí proto v průběhu dokazování či hodnocení důkazů nastat exces, který odporuje pravidlům zakotveným v § 2 odst. 5, 6 tr. ř. nebo § 125 tr. ř. Jestliže však soudy důkazy provádějí s veškerou důsledností a hodnotí je podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, postupují v souladu se zákonem. O případ extrémního nesouladu jde proto jen za situace, že je zjištěna zjevná absence srozumitelného odůvodnění rozsudku, kardinální logické rozpory ve skutkových zjištěních a z nich vyvozených právních závěrech, opomenutí a nehodnocení stěžejních důkazů atp. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 1800/2010).

Se zřetelem na takto vymezená pravidla Nejvyšší soud v projednávané věci dovolání obviněného posuzoval, a to s ohledem na obsah obou citovaných rozhodnutí a jejich návaznost na provedené dokazování, které je zachyceno v Nejvyšším soudem přezkoumaném spisovém materiálu.

Při hodnocení obviněným vytýkaných skutkových výhrad nejprve zkoumal, zda a jakým způsobem se soudy se stejnými námitkami, jež obviněný uplatňoval po celou dobu trestního řízení, vypořádaly, zda na ně efektivně reagovaly a zda dodržely při provádění důkazů všechny postupy, náležitosti i zásady, jež byly povinny respektovat, a to se zřetelem na jednotlivá obviněným vznášená kritická stanoviska.

Potřeba je především z tohoto pohledu konstatovat, že soudy obou stupňů věnovaly rozsahu provedeního dokazování i tomu, co jednotlivým důkazním prostředkům obviněný vytýkal, potřebnou a zvýšenou pozornost a s velkou pečlivostí zkoumaly, hodnotily a prověřovaly vše, co obviněný v jednotlivých fázích trestního řízení vytýkal či namítal.

Pokud obviněný vznesl opakovaně výhrady proti způsobu, jakým soudy stanovily výši způsobené škody, a s ohledem na hmotnost bankovek zpochybňoval částku, kterou soudy podle výsledků provedeního dokazování určily, tato okolnost byla řádně zjištěna a objasněna. Protože Nejvyšší soud nezjistil žádné nesrovnalosti, postačí pro stručnost odkázat na příslušné pasáže napadených rozhodnutí (zejména strany 21 až 22 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a stany 23 až 25 usnesení odvolacího soudu), kde oba soudy vyjádřily podrobně, na základě jakých důkazů a z jakých úvah vycházely pro závěry o té výši škody, která je ve výroku rozsudku uvedena. Rovněž se vypořádaly i s obdobnou obhajobou, kterou dovolatel již dříve uplatňoval.

Soudy obou stupňů se soustředěně věnovaly především problematice pachových stop, zabývaly se především otázkou jejich použitelnosti jako věrohodného důkazu, podrobně své úvahy i závěry rozvedly. Soud prvního stupně zejména na straně 14 až 15, 35 až 36, poukázal na konstatování skutečností vyplývajících ze zjištění psůvoda J. B. a s ním korespondujícího znaleckého posudku

znalce JUDr. M.K. Tato otázka neunikla ani pozornosti odvolacího soudu, jenž ve svém usnesení na straně 43 až 52 reagoval na obdobné výhrady obviněného, a to mimo jiné i se zřetelem na dodržení všech zákonných postupů s tímto důkazním prostředkem spojených. Oba soudy tak při závěru o tom, že způsob, jak byly předmětné pachové stopy ve vozidle, které bylo odstaveno po spáchání činu na odlehlém místě, zajištěny, odebrány, srovnány a vyhodnoceny, nevzbuzuje žádné pochybnosti. Rovněž způsob, jakým je soudy obou stupňů posoudily ve vztahu ke všem ostatním ve věci zajištěným důkazům, odpovídá pravidlům, která měly oba soudy dostatečně na paměti a respektovaly je.

Takový postup a vypořádání se s pachovými stopami a následnou pachovou zkouškou, lze považovat za konformní s judikaturou zejména Ústavního soudu, neboť je třeba připomenout, že v nálezu ze dne 3. 8. 2000, sp. zn. II ÚS 418/1999 Ústavní soud vyjádřil, že nezpochybňuje obecnou věrohodnost důkazu pachovou zkouškou. Vzhledem k tomu, že však jde o důkaz dále nepřezkoumatelný, lze s ním v trestním řízení zacházet jen jako s důkazem podpůrným. Na jeho základě je možno pouze dospět k závěru, že určitá osoba se v blíže neurčené době s největší pravděpodobností na určitém místě nacházela, nelze z něj však jednoznačně a bez veškeré pochybnosti dovodit, že právě ona se dopustila trestného činu. K tomu, aby bylo možno rozhodnout o vině a trestu je třeba, aby řetězec důkazů nevykazoval mezery a nevyvolával důvodné pochybnosti. Postup orgánů činných v trestním řízení, jenž je ovládán induktivní metodou, přitom musí být, má-li vykazovat soulad s principy řádného procesu, ovládán procesní čistotou provedeného řízení, a to podle přesvědčení Ústavního soudu i co do jeho přezkoumatelnosti ve vztahu k jednotlivým dílčím komponentům (fázím) procesu dokazování, z nichž se tento skládá. Trestněprocesní teorie i praxe tyto fáze zpravidla dělí na vyhledávání důkazů; jejich opatření, provádění a procesní zajištění, jimiž si orgány činné v trestním řízení zákonem stanoveným způsobem opatřují z pramene důkazu zprávy o skutečnostech významných pro věc a tyto zachycují v příslušném protokolu (§ 55 tr. ř.); dále pak na fázi, v níž dochází k prověrce důkazů, a vyvrcholením tohoto procesu je konečně jejich hodnocení (§ 2 odst. 6 tr. ř., čl. 82 Ústavy České republiky) vedoucí k závěru o spáchání skutku obžalovanou osobou a rozhodnutí o vině a trestu či o případném zproštění obžaloby [srov. náleze ze dne 9. 6. 2003 sp. zn. IV. ÚS 10/02].

Ze způsobu, jakým soudy tento důkaz, byť jen jako podpůrný hodnotily, vyplývá, že dostály všem nárokům a požadavkům na použitelnost pachových stop v projednávané věci. Je tak patrné, že pachové stopy, jež byly v projednávané věci sejmuty, srovnány s pachem obviněného a dále vyhodnoceny, nejsou jediným usvědčujícím důkazem, nýbrž představují, zejména vedle důkazů zajištěných v počítači obviněného a údajů z uskutečněného telekomunikačního provozu (viz strany 7 až 11, 12 až 19, 26 až 35 rozsudku soudu prvního stupně a strany 29 až 43, 52 až 67 usnesení odvolacího soudu), toliko jeden z článků uceleného řetězce důkazů svědčících o vině obviněného.

Jestliže obviněný vznášel výhrady proti postupu soudů při hodnocení znaleckých posudků z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, a to zejména znalců Ing. J.B. a RNDr. V.K., nelze jeho výhrady považovat za důvodné, neboť soudy i v tomto případě dostály všem postulátům vyplývajícím ze zákonných ustanovení zajišťujících řádné objasnění věci (srov. např. strany 63 až 66 odůvodnění usnesení odvolacího soudu). Stejně tak nemohou obstát námitky proti nedostatkům ohledně nepřehraných kazet o záznamech bezpečnostních kamer, neboť uvedený nedostatek zčásti napravil odvolací soud, který se s okolnostmi vyplývajících z těchto záznamů, stejně tak jako i před ním soud prvního stupně, dostatečně vypořádal a své úvahy rovněž logicky vyjádřil. Lze rovněž jen připomenout, že soudy provedené důkazy hodnotily v souladu se zásadami zakotvenými v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a při jejich hodnocení plně dostály všem požadavkům na objektivní a pečlivé uvážení všech jednotlivostí i vzájemných souvislostí.

Nebylo možné akceptovat ani výhradu obviněného ohledně opomenutých důkazů. Lze připomenout, že se o ně jedná tehdy, když o nich v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně jde o důkazy, jimiž se soud bez adekvátního odůvodnění nezabýval, a v důsledku tohoto jsou rozhodnutí

nepřezkoumatelná a protiústavní. Dochází k nim tehdy, když v řízení před obecným soudem není dána účastníkovi mj. i možnost navrhnout důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka pak odpovídá povinnost soudu nejen o navržených důkazech rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal; jestliže tak obecný soud neučiní nebo učiní nedostatečně, dochází při jeho rozhodování nejen k vadám spočívajícím v porušení obecných procesních předpisů, ale současně soud postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny (především čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2) [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 3. 2010 sp. zn. III. ÚS 3320/2009, uveřejněný pod č. 60 ve sv. 56 Sb. nál. a usn. ÚS ČR, a ze dne 8. 11. 2006 sp. zn. II. ÚS 262/2004, uveřejněný pod č. 208 ve sv. 43 Sb. nál. a usn. ÚS ČR]. Jak však dovolací soud shledal, o takové důkazy ani situace se v projednávané věci nejednalo, neboť soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, a pokud jen část důkazů neprovedl, vysvětlil, z jakých důvodů tak neučinil (srov. strany 22 až 28 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně)

Jestliže soudy obou stupňů provedly dokazování v potřebném rozsahu, vypořádaly se s dostatečnou argumentací i s tím, které důkazy a z jakých důvodů neprovedly a odmítly je, a všechny důkazy, o něž opřely svá rozhodnutí podrobily pečlivému rozboru s důrazem na kritiku a výhrady obviněného, pak lze uzavřít, že soudy postupovaly v souladu se zákonem a ústavními principy kladoucími důraz na spravedlivý proces a že nedošlo k nelogičnosti nebo vědomému zkreslování zjištěných okolností. Soudy postupovaly důsledně podle § 2 odst. 6 tr. ř., tzn. hodnotily důkazy podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinily skutková zjištění, která mají oporu ve výsledcích provedeného dokazování. Své závěry také srozumitelně a způsobem odpovídajícím zákonným požadavkům vymezeným v § 125 odst. 1 tr. ř. odůvodnily, a proto z důvodu stručnosti je možno na jejich rozhodnutí v podrobnostech pouze odkázat.

V takovém případě Nejvyšší soud v projednávané věci nezjistil žádné skutečnosti, které by svědčily o extrémním nesouladu mezi skutkovými zjištěními a právním posouzením věci.

Jelikož v dané věci nebylo zjištěno obviněným vytýkané svévolné posuzování důkazů provedené bez akceptovatelného racionálního logického základu, nebyl shledán ani jím namítaný extrémní rozpor mezi učiněnými skutkovými zjištěními a z nich vyvozenými právními závěry. Lze proto s ohledem na shora uvedené zásady shrnout, že ve vztahu ke skutkovým výhradám, jež obviněný v dovolání uplatnil, při správnosti skutkových zjištění Nejvyššímu soudu nic nebránilo v tom, aby pro své další úvahy týkající se právní námitky ohledně nesprávnosti použité právní kvalifikace, jíž obviněný učinil v souladu s použitým dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., vycházel ze skutkových zjištění, jež jsou ve výroku rozsudku soudu prvního stupně popsána a v souvislosti s ním rozvedena i v jednotlivých pasážích odůvodnění rozhodnutí obou soudů.

Obviněný považoval právní posouzení jemu za vinu kladeného činu za nesprávné proto, že jej nebylo možné posoudit jako spolupachatele zločinu krádeže podle § 23 k § 205 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, ale domáhal se právního posouzení svého jednání jako účastenství (§ 24 tr. zákoníku) na trestném činu zpronevěry (§ 206 tr. zákoníku), protože spoluobviněný F. P., jenž je hlavním pachatelem, čin kladený mu za vinu spáchal tím, že si přisvojil peněžní prostředky, které měl poškozenou společností G4S v souvislosti s výkonem jeho povolání a jeho pracovním zařazením svěřeny. Obviněný F. P. proto podle obviněného spáchal trestný čin zpronevěry (§ 206 tr. zákoníku), a nikoli krádeže, jak mu je v napadených rozhodnutích rovněž kladeno za vinu.

Nejvyšší soud k takto uplatněné námitce považuje nejprve za nutné zdůraznit, že obviněný se změny právní kvalifikace touto argumentací zaměřenou na nesprávnost právního posouzení jednání obviněného F. P. domáhá až v rámci tohoto mimořádného opravného prostředku. V odvolání totiž

požadoval jen to, aby jeho účast na činu tohoto spolupachatele byla posouzena jako účastenství, s čímž se odvolací soud neztotožnil, jak vysvětlil na straně 69 odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že nebyla nikým až do právní moci rozhodnutí obou soudů právní kvalifikace krádeže u žádného ze spolupachatelů zpochybňována, ani soudy obou stupňů, které se soustředily především na výhrady obviněného zaměřené proti provedení a hodnocení důkazů, nevěnovaly právní kvalifikaci z hlediska nyní v dovolání uplatněných výhrad pozornost, ale jen stručně konstatovaly opodstatněnost zločinu krádeže podle § 205 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku. Z těchto důvodů nelze v odůvodnění napadených rozhodnutí k námitce vznesené až v dovolání najít potřebná odůvodnění, což však vzhledem k tomu, že jde o otázku právní, nebrání Nejvyššímu soudu, aby potřebné úvahy sám vysvětlil. Je totiž nutné přisvědčit dovolateli, že v obecné rovině platí, že pachatel, který si na základě předchozí dohody přisvojuje cizí věci společně s osobou, již byly svěřeny, se těchto věcí nezmocňuje ve smyslu § 205 odst. 1 tr. zákoníku, o trestném činu krádeže, ale účastní se na přisvojení svěřené věci, tedy na jednání, jež má povahu zpronevěry podle § 206 odst. 1 tr. zákoníku. Nejde však o spolupachatelství na tomto trestném činu, ale o některou z forem účastenství podle § 24 odst. 1 tr. zák. (srov. rozhodnutí č. 26/1995 Sb. rozh. tr.). Proto je v dané věci významné, zda s finančními prostředky, jež obviněný F. P. naložil do připraveného transportéru, nakládal v rámci svěřeni těchto finančních prostředků jeho zaměstnavatelem, anebo zda k takovému jejich svěřeni nedošlo, což má význam pro odlišení zločinu krádeže a zločinu zpronevěry.

Podle § 205 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku se zločinu krádeže dopustí ten, kdo si přisvojí cizí věc tím, že se jí zmocní a způsobí tím škodu velkého rozsahu.

Zločinu zpronevěry se podle § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku dopustí ten, kdo si přisvojí cizí věc nebo jinou majetkovou hodnotu, která mu byla svěřena, a způsobí tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu.

Pro odlišení těchto dvou trestných činů je potřeba uvést, že přestože u každého z nich je znakem cizí věc, jsou u nich různé okolnosti, za nichž se pachatel věci zmocní. U krádeže (§ 205 odst. 1 tr. zákoníku) se pachatel věci „zmocňuje“, tzn. že ji odejme z dispozice vlastníka, oprávněného držitele nebo i faktického držitele, a tím si zjedná možnost s věcí trvale nakládat podle své vůle. U trestného činu zpronevěry (§ 206 odst. 1 tr. zákoníku) se pachatel věci tímto způsobem nezmocňuje, ale má ji už před tím, než si ji přisvojí, ve své moci, neboť mu byla „svěřena jinou osobou“ (nemusí jít o vlastníka věci) k tomu, aby s touto věcí (nebo s jinou majetkovou hodnotou) nakládal určitým způsobem, tzn. je mu na základě svěřeni umožněno, aby určitým způsobem s věcí nakládal, zásadně jen v tom rozsahu, jak bylo vymezeno v rámci svěřeni.

Věc nebo jiná majetková hodnota je pachateli svěřena, jestliže je mu odevzdána do jeho vlastní faktické moci (do drženi nebo jiné obdobné dispozice) zpravidla s tím, aby s ní určitým způsobem nakládal. Ten, kdo ji pachateli svěřil, nemusí být jejím vlastníkem (viz rozhodnutí č. 67/54 Sb. rozh. tr.), a nemusí ani s pachatelem uzavřít písemnou smlouvu (v oblasti pracovních vztahů není nutná dohoda o odpovědnosti za schodek), ale postačí její faktické předání (srov. rozhodnutí č. 52/1996 Sb. rozh. tr.).

Pro posouzení toho, zda jde o svěřeni věci nebo jiné majetkové hodnoty (v tomto projednávaném případě se jedná o finanční prostředky), je významné zejména to, jak byla stanovena faktická dispozice s takovými věcmi, neboť ne každé nakládání s prostředky (věcmi), ke kterým má pachatel přístup, lze považovat za jejich svěřeni ve smyslu § 206 tr. zákoníku. O svěřeni v tomto smyslu jde jen tehdy, když jsou takové prostředky svěřeny do faktické moci jejich držitele tak, aby s nimi nakládal v souladu s jejich svěřením. O takový případ jde proto podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu např. za situace, jestliže pachatel převezme tržbu restaurační provozovny od zaměstnance této provozovny s tím, že ji odevzdá na poště, ale ponechá si ji. Tehdy naplňuje znaky trestného činu zpronevěry podle § 206 tr. zákoníku, a nikoli trestného činu krádeže podle § 205 tr. zákoníku (srov.

rozhodnutí č. 52/1996 Sb. rozh. tr.), protože tržbu převzal za tím účelem, aby ji odevzdal na poštu. Ve chvíli, kdy mu tržba byla předána, ji převzal fyzicky do své dispozice, a tím, ten, kdo mu ji předal, přestal mít nad touto tržbou vlastní moc a možnost s ní disponovat. V momentě, kdy tato dispozice přešla na pachatele, to byl již pouze on, kdo s tržbou mohl nakládat. Proto, když si ji ponechal, tak ji zpronevěřil (jednal v rozporu s účelem, pro který mu byla svěřena) a nemůže se jednat o krádež. O obdobný případ se jedná, pokud pachatel převezme od dárce věc s pokynem předat ji obdarovanému, avšak pachatel tak neučiní a tuto věc si ponechá (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2003, sp. zn. 5 Tdo 536/2003, uveřejněné v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, roč. 2003, sv. 26 pod č. T 618), neboť i zde pachatel uvedený dar převzal do své plné dispozice, čímž obdarovatel nad tímto darem již neměl žádnou moc.

Naproti tomu o svěřeni se např. nejedná tehdy, jestliže pachatel byl na základě smlouvy (např. smlouvy o zajištění ostrahy a ochrany majetku) zavázán pouze střežit cizí věci před odcizením, poškozením nebo zničením, neboť mu tyto věci nebyly svěřeny, tj. předány do jeho dispozice, a nedostaly se tak z faktické moci jejich vlastníka či jiné oprávněné osoby. Proto jednání pachatele, který si neoprávněně přisvojí takové střežené věci tím, že se jich zmocní, nevykazuje zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu zpronevěry podle § 206 odst. 1 tr. zákoníku, ale za splnění dalších podmínek půjde o trestný čin krádeže podle § 205 odst. 1 tr. zákoníku (srov. rozhodnutí č. [28/2010](#) Sb. rozh. tr.). V tomto případě jde o situaci, kdy strážce věcí je sice v roli osoby, která měla přístup k věcem z důvodu zajištění ostrahy a ochrany majetku, neboť byla povinna chránit a opatrovat uvedené věci (objekt, předměty v muzeu, zboží v obchodě, apod., avšak tyto střežené předměty zůstávaly i po dobu, co pachatel vůči nim vykonával tyto své povinnosti, stále v dispozici jejich vlastníka nebo oprávněného držitele. Šlo totiž jen o jejich ochranu spočívající ve střežení, zda je na místě, kde jsou, někdo neohrožuje.

S ohledem na takto vyjádřené rozdíly mezi krádeží a zpronevěrou, je nutné vykládat i pojem „svěřeni cizí věci“ usuzovat z těchto hledisek na něj i ze zjištěných okolností v projednávaném případě ohledně obviněného F. P. Rozhodné pro posouzení, o který ze srovnávaných trestných činů se jednalo, je faktický způsob nakládání tohoto spoluobviněného s finančními prostředky v prostorách společnosti G4S, u níž byl zaměstnancem. Podle skutkového stavu obviněný F. P. ve společnosti G4S pracoval v trezorové místnosti této společnosti a čin spáchal tak, že „odjistil pečeti kontejnerů, ve kterých byly uloženy finanční prostředky, tyto přeložil do jím přinesených tašek, které následně vložil do žlutého kovového kontejneru a kovové klece na kolečkách, kterou odvezl na nakládací rampu, poté otevřel vjezdová vrata do objektu společnosti a k nakládací rampě přijel obviněný M. Č. motorovým vozidlem, do něhož obviněný F. P. naložil již připravený žlutý kontejner, tašky a pytle s finanční hotovostí, a poté se vrátil zpět na své pracoviště, kde setrval do konce pracovní doby“, přičemž obviněný M. Č. uvedeným vozidlem s penězi odjel. Z těchto skutkových zjištění nevyplývá žádná skutečnost, z níž by bylo možné dovodit, že tyto konkrétní uvedené prostředky uložené v kontejnerech byly předány do dispozice obviněného F. P. tak, aby s nimi již určitým způsobem nakládal.

Z obsahu připojeného spisu (č. l. 3543 až 3554) se podává, že na základě pracovní smlouvy byl obviněný F. P. ve společnosti G4S nejprve zařazen do funkce pokladního, od 1. 10. 2007 byl ve funkci pokladního-trezoru. Dne 15. 8. 2007 s ním byla uzavřena podle § 252 zák. práce dohoda o odpovědnosti za svěřené hodnoty. Tato se týkala hodnot svěřených zaměstnanci během manipulace s ceninami a listovnými zásilkami a za hotovost svěřenou zaměstnanci ke zpracování a přepočítání. Pracovní činnost obviněného F. P. jako pokladního-trezoru spočívala podle jejího popisu (č. l. 3554) v tom, že zodpovídal za příjem a předání zásilek, za rychlé a plynulé odbavení vozidel přivážejících a odvázejících zásilky, za evidenci přijatých zásilek, za plynulé a řádné předání zásilek ke zpracování, za evidenci a včasné odesílání obalů ČNB, za kompletaci zásilek určených k doručení, za informování operačního střediska o zkompletování zásilek určených pro ČNB, odpovídal za zpracování

průvodních dokladů k jednotlivým zásilkám a dále za dodržování bezpečnostních pravidel. Z uvedeného obsahu pracovní náplně obviněného je patrné, že nezahrnovala žádnou činnost, při níž by byl obviněný oprávněn nakládat s finančními prostředky, tj. přímo s finanční hotovostí. Podle popisu práce, kterou obviněný F. P. vykonával, se jím prováděné činnosti týkaly nakládání se zásilkami a evidence obalů, event. dokladů k nim. To má podstatný význam pro posouzení, zda mu byly svěřeny finanční prostředky, neboť popis práce o takové činnosti nic neuvádí. To koresponduje se sdělením Z. P., ředitele společnosti G4S a předsedy jejího představenstva, který shodně popsal pracovní náplň obviněného F. P. Konkrétní výkon činností tohoto spoluobviněného popsal v přípravném řízení (č. l. 340) a doplnil při hlavním líčení (č. l. 1978 až 1984 spisu). Zde uvedl, že role jmenovaného byla „pouze zajistit pracoviště v případě, kdyby byla nějaká mimořádná zásilka, tak ji přijmout, nebo vydat jednotlivé obaly. Hotovost obviněný nepřebíral a „nepracoval s hotovostí jako takovou“. Dále tento svědek zdůraznil, že obviněný F. P. neměl za úkol hotovost přepočítávat. Rovněž vysvětlil, že se se zásilkou manipuluje jako s uzavřeným obalem, který je zapečetěný.

Z takto popsané pracovní činnosti obviněného F. P. je zřejmé, že i když byl zaměstnancem společnosti G4S a byl v pozici pokladníka trezoru, jeho pracovní úkoly byly omezeny na přejímání a přebírání zásilek, tj. uzavřených obalů, v nichž se sice finanční prostředky nacházely, avšak obviněný neměl za úkol s těmito jako s penězi jakkoli disponovat a nebyl oprávněn ani tyto přepočítávat. Jeho povinnosti se tedy týkaly jen uvedených zásilek jako takových (tj. břemen), a to navíc pouze v prostoru tzv. trezoru, kde byly peněžní prostředky jinými pracovníky v pracovních dnech kontrolovány a přepočítávány a připravovány pro další distribuci. Obviněný však takovou osobou, která by přímo kontrolovala a přepočítávala peněžní prostředky, nebyl.

Jeho pracovní povinnosti jej neopravňovaly k tomu, aby jakkoli s těmi finančními prostředky, které posléze z objektu společnosti vyvezl, manipuloval. Nelze totiž přehlédnout, že k trestnému činu došlo o víkend, kdy na pracovišti nebyli ani ti pracovníci, kteří jinak prostředky přepočítávali. Obviněný proto neměl jakkoli z uvedenými konkrétními finančními prostředky žádným způsobem nakládat ani manipulovat, a to ani v rámci předmětného pracoviště. To byl také důvod, proč překryl výhled dozorcí službě navršením krabic tak, aby jeho trestná činnost nemohla být pozorována. Ze všech těchto skutečností plyne, že uvedené prostředky obviněnému F. P. nebyly svěřeny.

Je však nutné poznamenat, že ani ten pracovník, který v rámci své pracovní činnosti v uzavřené místnosti pouze přepočítává hotovost, tato, i když je byt přepočítaná či jinak urovnaná, naskládána, nabalíčkována apod., je stále v moci společnosti G4S, nikoliv v moci tohoto pracovníka, jenž s nimi manipuluje výhradně v rámci dispozice osoby, která mu takovou činnost umožnila.

Ze všech uvedených úvah lze shrnout, že pachatel, kterému je v rámci plnění pracovních povinností umožněno nakládat s finančními prostředky, tak, že je oprávněn a zavázán pouze za příjem a předání zásilek, za rychlé a plynulé odbavení vozidel přivázejících a odvázejících zásilky, za evidenci přijatých zásilek, apod., nemá na základě těchto svých pracovních oprávnění uvedené konkrétní prostředky svěřeny ve smyslu svěřeni podle § 206 tr. zákoníku. Proto, pokud pachatel rozpečetí tyto zásilky a finanční prostředky v nich uložené vyveze z objektu, naplní znak „zmocnění se cizí věci“ ve smyslu § 205 tr. zákoníku, neboť mu tyto věci nebyly svěřeny, tj. předány do jeho dispozice, a nedostaly se tak z faktické moci jejich vlastníka či jiné oprávněné osoby. Proto takové jednání je při naplnění dalších znaků krádeží podle § 205 odst. 1 tr. zákoníku a nikoli zpronevěrou podle § 206 tr. zákoníku (srov. rozhodnutí č. [28/2010](#) Sb. rozh. tr.).

V duchu této právní úvahy učiněné na základě a v souladu s provedeným dokazováním soudy obou stupňů, Nejvyšší soud shledal, že pokud se obviněný F. P. zmocnil ve skutkovém zjištění popsaných finančních prostředků, učinil tak zcela mimo své povinnosti i pracovní náplň, jen na základě zneužití poznatků ze znalosti prostředí a podmínek, které v trezorové místnosti, do níž měl v rámci plnění

svých pracovních povinností přístup, probíhaly.

Z rozvedených závěrů a na podkladě získaných poznatků plyne, že obviněnému F. P. nebyly konkrétní odcizené finanční prostředky svěřeny společností G4S k nakládání s nimi. Neměl je proto v žádném směru předány do své moci ve smyslu shora podaného výkladu znaku, „přisvojení cizí věci, která mu byla svěřena“, jak zákon u trestného činu zpronevěry podle § 206 tr. zákoníku předpokládá. Není tedy pochyb o tom, že se zmocnil cizí věci v souladu se znaky skutkové podstaty trestného činu krádeže podle § 205 odst. 1 tr. zákoníku, jak zcela správně shledaly soudy obou stupňů.

Při tomto závěru, jímž byla vyloučena námitka obviněného M. Č., že obviněný F. P. spáchal zločin krádeže a on měl být uznán vinným činem, který je mu kladen za vinu, za účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 205 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, je nutné se vypořádat i s tím, že tento dovolatel odmítá, aby byl jeho čin posouzen jako spolupachatelství na zločinu krádeže podle § 23 tr. zákoníku k § 205 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, ale že mělo v něm být shledáno účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k zločinu krádeže podle § 205 odst. 1, 5 písm. a) tr. Zákoníku.

K této výhradě je vhodné jen připomenout, že podle § 23 tr. zákoníku byl-li trestný čin spáchán společným jednáním dvou nebo více osob, odpovídá každá z nich, jako by trestný čin spáchala sama. Spolupachatelství předpokládá spáchání trestného činu společným jednáním a úmysl k tomu směřující. O společné jednání jde tehdy, jestliže každý ze spolupachatelů naplnil svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, nebo jestliže každý ze spolupachatelů svým jednáním uskutečnil jen některý ze znaků skutkové podstaty trestného činu, jež je pak naplněna jen souhrnem těchto jednání, anebo jestliže jednání každého ze spolupachatelů je aspoň článkem řetězu přičemž jednotlivé činnosti – články řetězu – směřují k přímému vykonání trestného činu a jen ve svém celku tvoří jeho skutkovou podstatu a působí současně (srov. rozhodnutí č. 36/1973 a č. 15/1967 Sb. rozh. tr.). K naplnění pojmu spolupachatelství není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou. Stačí i částečné přispění, třeba i v podřízené roli, jen když je vedeno stejným úmyslem jako činnost ostatních pachatelů, a je tak objektivně i subjektivně složkou děje tvořícího ve svém celku trestné jednání (viz např. rozhodnutí č. 18/1994 Sb. rozh. tr.).

S těmito obecnými právními pravidly plně korespondují i závěry, které učinil v projednávané věci zejména odvolací soud, jenž ke shodné námitce obviněného M. Č. na straně 69 rozvedl, že „důkaz identifikací pachových stop usvědčil i obžalovaného Č. z přímé účasti na činu, spočívající v odvezení peněz z objektu poškozené společnosti G4S“ a dále že „okamžikem dokonání trestného činu krádeže byl v daném případě okamžik vyvezení peněz vozidlem VW Transporter z objektu poškozené společnosti G4S, a právní posouzení obžalovaného Č. a jako spolupachatele tomu odpovídá“.

Nejvyšší soud nad rámec uvedeného považuje za vhodné též doplnit, že povahu činu, kterého se obviněný dopustil, je nutné posuzovat při zohlednění všech souvislostí, jak byly ve věci zjištěny, a to i se zřetelem na výše rozvedené právní úvahy vylučující svěřeni věci obviněnému, zejména s přihlédnutím k tomu, že tyto konkrétní prostředky byly stále v moci společnosti G4S. Nelze povahu činu obviněného omezovat a vázat pouze k okamžiku, kdy byl trestný čin dokonán, protože pro posouzení, zda jde o spolupachatelství nebo o jinou formu součinnosti, je určující, jakou měrou se spolupachatel účastnil naplňování jednotlivých znaků předmětné skutkové podstaty, jak významná byla jeho role ve vztahu k výslednému cíli, jež spolupachatelé společně zamýšleli a prováděli. V projednávané věci lze, nejenom ze skutkových zjištění, ale i z dalších ve věci učiněných skutkových závěrů, jak je soudy ve vztahu ke skutkových otázkám objasnily v průběhu provedení dokazování, roli obviněného M. Č. dostatečně jasně vysledovat a právně posoudit. Jeho role nespočívala pouze v tom, že odvezl připraveným a zajištěným transportérem podle přesně předem zosnovaného a postupně realizovaného plánu, finanční prostředky dne 1. 12. 2007 ze společnosti G4S, ale působil i při zpracování předchozích fází s F. P. stanoveného programu, a byl jeho významnou a podstatnou

součástí, již přispěl na docílení toho, aby peníze byly ze společnosti G4S odcizeny tím, že byly připraveným a jím řízením vozidlem vyvezeny.

Ze všech těchto důvodů soudy obou stupňů zcela správně na základě všech zákonem stanovených pravidel, ale rovněž i plně v souladu s výsledky provedeného dokazování, učinily závěr o vině obviněného M. Č. jako spolupachatele podle § 23 tr. zákoníku zločinu krádeže podle § 205 odst. 1, 5 písm. a) tr. Zákoníku.

Dovolání obviněného podané s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejvyšší soud, s ohledem na všechny výše rozvedené úvahy a závěry a při ztotožnění se i s argumenty uvedenými v odůvodnění napadených rozhodnutí, považuje za neopodstatněné.

Když obviněný M. Č. dovolání opřel i o důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., lze jen poznamenat, že na jeho základě je možno dovolání podat, bylo-li rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 v písmenech a) až k) tr. ř. Z obsahu podaného dovolání je zřejmé, že obviněný použil uvedený dovolací důvod v jeho druhé alternativě, neboť odvolací soud odvolání obviněného podle § 254 odst. 1 tr. ř. věcně přezkoumal. Tím je vyloučena možnost použití první z uvedených alternativ, a obviněný dovolání současně opřel i o důvody podle § 265b odst. 1 písm. b), g) tr. ř., jak předpokládá druhá ze zákonných alternativ.

Nejvyšší soud shledal, že napadené rozhodnutí netrpí vytýkanými vadami, a proto dovolání obviněného M. Č. jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)